

Arrest

nr. 117 291 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad HASSELT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt van 23 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van 23 juli 2013 van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In haar middel voert de verzoekende partij aan dat ze een attest van onvermogen wel degelijk heeft overgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij een dergelijk document niet voorgelegd heeft. Evenmin brengt ze een bewijs bij dat ze dit document neergelegd heeft. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De middelen lijken ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting 17 december 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 21 oktober 2013 opgenomen grond, stelt zij slechts dat wel een attest van onvermogen werd neergelegd te Hasselt, maar dat hiervan geen bewijs van ontvangst werd verkregen. Verder geeft zij aan 23 jaar oud te zijn en alle bewijsstukken te hebben voorgelegd, waaronder tevens een attest dat zij geen inkomsten heeft. Zij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel voorkomt.

De verwerende partij verwijst ter terechtzitting naar de beschikking en merkt daarbij op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het bewijs van onvermogen werd overgemaakt. Zij vraagt de vordering te verwerpen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw melding maakt van het feit dat zij wel een attest van onvermogen heeft voorgelegd, maar dat hierop reeds in de beschikking werd geantwoord. De verzoekende partij gaat met haar betoog geenszins in op hetgeen hieromtrent in voormelde beschikking gesteld werd, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het bewijs van onvermogen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Met betrekking tot het onderdeel van de beschikking waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijs bijbrengt dat zij een attest van onvermogen heeft neergelegd, antwoordt zij ter terechtzitting slechts dat zij hiervan geen bewijs heeft ontvangen. Met dit betoog weerlegt zij geenszins de in de beschikking opgenomen grond.

In zoverre de verzoekende partij ter terechtzitting de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee een nieuw middel naar voren brengt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). De verzoekende partij toont niet aan dat zij dit nieuwe middel en de uitbreiding van haar bestaand middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 17 december 2013 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 21 oktober 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET